

Sygn. akt I C 271/20

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Opocznie I Wydział Cywilny, w składzie

Przewodniczący: SSR Anna Olejnik

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2020 r., na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Gminy W. z siedzibą we W.

przeciwko E. K.

o zapłatę

postanawia :

umorzyć postępowanie w sprawie.

Sygn.akt I C 271/20

UZASADNIENIE

W e-pozwie z dnia 2 lipca 2019 roku powód – Gmina W. z siedzibą we W. domagał się zasądzenia od pozwanej E. K. na rzecz powoda kwoty 153,40 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 8 marca 2019 roku do dnia zapłaty, a także domagał się zwrotu kosztów postępowania. W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 21 lutego 2019 roku podczas kontroli biletów na linii nr 23 stwierdzono, że pozwana nie posiadała ważnego biletu na przejazd. W związku z powyższym obciążono pozwaną opłatą za przejazd w wysokości 3,40 złote oraz opłatą dodatkową w wysokości 150,00 złotych./pозew k.3-5/.

W dniu 31 lipca 2019 roku referendarz sądowy w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1183348/19 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym orzekając zgodnie z pozwem /nakaz zapłaty k. 5v/.

Z uwagi na przeszkody w doręczeniu korespondencji sądowej zawierającej nakaz zapłaty, o którym mowa wyżej, pozwanej, postanowieniem z dnia 6 lutego 2020 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie uchylił nakaz zapłaty z dnia 31 lipca 2019 roku w całości i sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Opocznie /postanowienie k.8v/.

Zarządzeniem z dnia 24 marca 2020 roku Sąd nakazał doręczenie pozwanej pozwu wraz z załącznikami i zobowiązał pozwaną do złożenia odpowiedzi na pozew w terminie 14 dni pod rygorem zwrotu. Korespondencja skierowana do pozwanej na adres wskazany przez powoda wróciła z adnotacją poczty „Zwrot, nie podjęto w terminie”. Adres pozwanej wskazany przez powoda w pozwie jest tożsamy z adresem ujawnionym w bazie (...) -SAD jako adres stałego pobytu.

W myśl art. 130¹ § 1 k.p.c. jeżeli pozwany, pomimo powtórzenia zawiadomienia zgodnie z art. 139, nie odebrał pozwu lub innego pisma procesowego wywołującego potrzebę podjęcia obrony jego praw, a w sprawie nie doręczono mu wcześniej żadnego pisma w sposób przewidziany w artykułach poprzedzających, przewodniczący zawiadamia o tym powoda, przesyłając mu przy tym odpis pisma dla pozwanego i zobowiązując do doręczenia tego pisma pozwanemu za pośrednictwem komornika.

Z uwagi na fakt, iż pozew nie został skutecznie doręczony pozwanej, Sąd zarządzeniem z dnia 18 czerwca 2020 roku (doręczonym powodowi w dniu 26 czerwca 2020 roku) zobowiązał powoda do doręczenia pozwanej pozwu wraz z

załącznikami za pośrednictwem komornika sądowego bądź wskazania aktualnego adresu zamieszkania pozwanej – w terminie 2 miesiące pod rygorem zawieszenia postępowania.

Zakreślony w zarządzeniu 2-miesięczny termin upłynął bezskutecznie z dniem 26 sierpnia 2020 roku.

W myśl art. 139¹ § 2 k.p.c. powód w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia mu zobowiązania, o którym mowa w § 1 (zobowiązanie do doręczenia pisma za pośrednictwem komornika sądowego), składa do akt potwierdzenie doręczenia pisma pozwanemu za pośrednictwem komornika albo zwraca pismo i wskazuje aktualny adres pozwanego lub dowód, że pozwany przebywa pod adresem wskazanym w pozwie. Po bezskutecznym upływie terminu stosuje się przepis art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c. - fakultatywne zawieszenia postępowania z urzędu.

Wobec niedoręczenia pozwu pozwanej za pośrednictwem komornika sądowego ani też niewskazania aktualnego adresu pozwanej Sąd postanowieniem z dnia 10 września 2020 roku zawiesił postępowanie na podstawie art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c., w myśl którego Sąd może zawiesić postępowanie w sprawie, jeżeli na skutek braku lub wskazania złego adresu powoda albo niewskazania przez powoda w wyznaczonym terminie adresu pozwanego lub niewykonania przez powoda innych zarządzeń nie można nadać sprawie dalszego biegu. Postanowienie o zawieszeniu postępowania zostało doręczone powodowi w dniu 16 września 2020 roku.

Pismem z dnia 23 listopada 2020 roku (data nadania) powód wniósł o podjęcie zawieszzonego postępowania, wskazując, iż komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Przysusze E. C. ustalił adres zameldowania pozwanej: (...), (...)-(...) R.. W związku z powyższym powód wnosil o doręczenie korespondencji zawierającej pozew pozwanej na w/w adres.

Adres wskazany przez powoda jest tożsamy z adresem wskazanym w pozwie, i jak wynika z zaświadczenia z bazy (...)SAD jest to adres zameldowania pozwanej E. K.. Jednak jak wynika z ustaleń Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Przysusze E. C., pozwana pod wskazanym adresem nie zamieszkuje od około 5 lat. Mieszkająca w (...) matka pozwanej oświadczyła, iż nie ma kontaktu z córką, nawet telefonicznego i nie zna jej aktualnego miejsca pobytu (pismo komornika k.40, protokół k.41).

Doręczenie w trybie art. 139 k.p.c oparte jest na domniemaniu, że pismo sądowe dotarło do rąk adresata i że w ten sposób doręczenie dokonane zostało prawidłowo. Skuteczność doręczenia zastępczego przewidzianego w art. 139 §1 k.p.c. uzależniona jest od podstawowego warunku, jakim powinno odpowiadać pismo sądowe, a mianowicie, że adres osoby, do której je skierowano jest prawidłowy. Przepis ten bowiem zakłada, że adresat mieszka pod wskazanym adresem, a jedynie zachodzi niemożność doręczenia mu pisma w sposób przewidziany w artykułach poprzednich (orzeczenie SN z 1 lipca 1967 roku, (...) 47/67). Doręczenie w tym trybie jest skuteczne, gdy miejsce zamieszkania adresata nie budzi wątpliwości (postanowienie SN z 22 marca 1995 roku, (...) 4/95).

Adres wskazany przez powodową Gminę w piśmie z dnia 23 listopada 2020 roku nie jest aktualnym adresem pozwanej E. K.. Nie zamieszkuje ona pod tym adresem od dłuższego czasu. Zatem Sąd nie może przyjąć, że może ona pod tym adresem odbierać kierowaną do niej korespondencję.

Zatem Sąd uznał, że powód nie wywiązał się z nałożonego na niego obowiązku, tj. nie doręczył pozwanej pozwu za pośrednictwem komornika sądowego, nie wskazał aktualnego adresu pozwanej ani nie wykazał, by pozwana zamieszkiwała pod adresem wskazanym w pozwie. A zatem brak przesłanek, które skutkowałyby podjęciem zawieszzonego postępowania.

W myśl art. 182 § 1. pkt. 1 k.p.c. Sąd umarza postępowanie zawieszone z przyczyn wskazanych w art. 177 § 1 pkt 5 i 6, jeżeli wniosek o podjęcie postępowania nie został zgłoszony w ciągu trzech miesięcy od daty postanowienia o zawieszeniu postępowania. Co prawda powód zgłosił wniosek o podjęcie zawieszzonego postępowania, jednak nie zostały usunięte przeszkody, z powodu których postępowanie zawieszono.

Mając powyższe na względzie Sąd na podstawie art. 182 § 1. pkt. 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji orzeczenia.